

Den kunstige skranken med prester,
forstandere, pastorer og alt hierarki
er et produkt av menneskets mangel
på rett kunnskap i Bibelen.

Av Jan Lilleby.

I Det gamle Testamente og i mesteparten av Det nye Testamente, altså den jødiske perioden og tiden da Kristus og apostlene etter ham tilbød Den nye Pakt til Israel, finner vi at Gud handlet med de troende ved å sette mellommenn i tjeneste.

Alt dette framgår helt tydelig av historien – en helt jødisk historie – som Apostelgjerningene jo er. Ja, men hedninger (grekerne) nevnes jo? Joda, det er riktig, men disse var bare proselytter, og de kunne leve på den messianske jødiske menighets velsignelser – men hadde aldri noen fri adgang til Gud som sådan (Rom. 15, 27). Hedninger generelt var henvist til 'Samvittighetens lov' slik vi ser i Rom. 2, 14 mv.

Paulus inndelte helt riktig disse mellommenn og gav dem embetstitler. Dette leser vi i 1. Kor. 12-14 særlig.

Jeg har allerede omskrevet dette emne i min artikkel her på nettstedet, kalt «Kristi legeme – menigheten – kan bare ha én leder: Jesus Kristus».

Ta prestene i det norske lutherske kirkesystem, ofte kalt Statskirken – selv om det har skjedd endringer i den gamle koplingen mellom stat og kirke, – de framstår jo unektelig som troende som står mellom Gud og de troende.

De sier vel aldri fra talerstolene at de, prestene, er satt i en høyere posisjon innfor Gud enn det vanlige menighetsmedlem. Hele systemet skriker allikevel imot en...ved bruken av et prestehierarki, at disse av folket normalt regnes som 'Guds tjenere' i en særstilling, og da i en høyere om ikke

helligere forstand enn en hvilkensomhelst troende.

Wikipedias anførsler vedrørende Den norske Kirke og dens praksis med gudstjenester, er blant annet følgende:

«Gudstjenestens historiske grunnlag er den katolske messen, som igjen bygger på den jødiske synagogegudstjeneste. Siden stort sett alle store kirkesamfunn bygger sine liturgier på dette grunnlaget, skiller Den norske Kirkes liturgi seg i hovedtrekkene lite fra andre store kirkesamfunn.» (Min uthevning).

Altså, vi merker oss dermed at arven fra pavekirken samt fra jødedommen er tilstede, og det er nettopp fra disse at man finner presten som en mellommann mellom Gud og den allmenne troende. Vil man ha Guds øre for ens behov – ja da går veien om presteskapet!

Hvor totalt ubibelsk dette er.

De forretter barnedåp (der man anser at dåpskandidaten blir frelst ved dette, og blir et Guds barn), de forretter nattverden, de leder an i bekjennelsen og bønnene, de leder an og 'lyser velsignelsen' i gudstjenester (etter Mose ord og mønster!) – og ved livets slutt forretter de begravelser. Ikke minst så forretter de ved brylluper og andre sivile og mer festlige anliggender.

De likesom gjør alt dette på folkets vegne innfor Gud...etter nesten samme mønster som tempeltjenesten/synagogetjenesten i den gamle jødedommen. I prinsipp, om ikke helt bokstavelig.

Selv om ikke tilsvarende ledere i andre trossamfunn framstår helt slik som det høykirkelige presteskapet og deres foresatte i bispekollegiet, er det nesten samme sak i forhold til hvordan den vanlige troende betrakter og forholder seg til dem. De anses, på samme måte, som å være en slags mellommenn som skal sørge for ens velbefinnende i forholdet til Gud. Man betror seg til slike ledere som om de har mere fra Gud eller en høyere anseelse innfor Gud enn den

vanlige troende kristne. Dette er dessverre fakta du kan ta med til banken.

✘ I ekstreme miljøer – trosbevegelsen og andre sekter kan nevnes – der påstår mange pastorer at den troende skal vise underdanighet og en særlig respekt for dennes tjeneste, og aldri må finne på verken å kritisere dennes taler, lære eller åndelige synspunkter, for han er jo en som alltid hører direkte fra Gud! Det har vært en del av hersketechnikken til mange beryktede ledere innen bl.a. trosbevegelsen. Kritiserer du 'Guds utvalgte pastor' ja da kritiserer du Gud, og blir dømt! BILDE: Åge Åleskjær på podiet i Toronto. Jeg burde kanskje heller brukt et bilde av selve erke typen på trospastor i Norden, Ulf Ekman? Men han har jo glatt meldt seg inn i Den katolske Kirken i Sverige!

Og kristenheten lar seg dåre og underlegge slike helt forfeilete tanker, holdninger og idéer. År ut og år inn.

Men jeg kan bare forsikre leseren om at det finnes ingen slike mellommenn på jord i vår tid, som kan representere Gud lovlig. Intet presteskap...slik som eksempelvis lutherske og katolske kirkesystemer har, er innsatt av Gud og satt over folket/menigheten. Heller ingen i de frikirkelige trossamfunnene. BILDE: Kong Harald omkranset av bispekollegiet i 2011, Nidaros dommen i bakgrunnen.

Jeg vil ingen av dem til livs, og jeg tror vel heller ikke at slike sterkt tradisjonsbundne kristne noen gang vil endre sitt bibelsyn...det sitter ofte veldig langt inne. Men jeg ønsker bare å bidra til at vi kan få fjernet ubibelsk tankegods og holdninger, slik

at vanlige folk både troende og ikke-troende i allfall kan se denne sannhet: Frelsen er bokstavelig talt helt fri,

gratis, og har ingen påmeldings-skranker der man må melde seg inn for å bli mottatt av Gud og Kristus!

Presteskap og pastorer i Norge og ellers, tror jo at vi frelses slik Paulus lærer oss: Ved ren tro på Kristus, en gave gitt av Guds nåde og at egne gjerninger ikke gir frelse. Men de skulle fulgt opp denne klare trosbekjennelse og troslære, ved å vise at verken dem selv eller andre kan stå som mellommenn innsatt av Kristus, ja faktisk etter katolsk og jødisk mønster.

Det er ikke holdbart å bare skylde på at man er forpliktet på kirkens tradisjon og praksis i århundrer.

De troende i vår tid (helt siden Paulus etablerte nådeevangeliet ved Efeserbrevet og Kolosserbrevet i år 62) har intet paktsforhold til Gud, lik det Israel hadde før de falt ifra. Vi har i dag den frie nådefrelsen, som er en ren gave gitt i troen på Kristus, Ef. 2, 8 lyder klart:

«For av nåde er dere frelst, ved tro. Og dette er ikke av dere selv, det er Guds gave.»

Det grelle historiske faktum er at den allmenne kristenhet har i århundrene diltet etter selvoppnevnte, sågar også statsoppnevnte troende predikanter og prester, og sjelden eller aldri stilt spørsmålstegn ved deres hierarki, lære (og vranglære!) men heller oftest gitt disse fritt læremessig spillerom. Samtidig har de samme vegret seg imot tanken om at bare Paulus er vår læremester når det gjelder selve troslæren.

Dermed har det gjennom tiden dannet seg et utall av kirker, trossamfunn og sekter/kulter verden over, som har forvillet seg kraftig bort fra det paulinske nådeevangelium og det faktum at det i et slikt evangelium ikke finnes spesielle Gud-oppnevnte embeter som er betrodd større makt eller anseelse enn allmuen.

Vi mennesker er i stort oss selv like. Vi tenderer til å havne ut i misbruk av enhver ordning gitt oss fra Gud i troen, og må forsøke å rette opp dette...en nesten umulig oppgave spør du meg. Men vi må prøve.

Jeg sier ikke at det ikke går an at man oppnevner eventuelle lederskap til å sørge for orden i en gruppe av troende mennesker. Bare det kan skje slik at man ikke falskelig bruker dette til berikelse for en selv, og tilraner seg selv en posisjon som gir en fordel (ikke minst økonomisk?) over den vanlige kristne. For mange er det ofte nok bare å bli ansett for noe mere enn en vanlig kristen. Vi husker Jesu refs av de makthungrige fariseerne: «...de vil gjerne ha hedersplassene i gjestebudene og de fremste seter i synagogene, få hilsninger på torgene og bli kalt rabbi (lærer) av menneskene», – de ønsket å ta til seg ære og anseelse fra folket, antakelig en ære de aldri fortjente. (Matt. 23, 6-7).

Men mitt fokus i denne artikkelen vil egentlig ikke være denne delen. Fokus setter jeg heller på hvordan en kristen i dag skal forholde seg – ja også en søkende som er på vei til å bli en kristen: Skal man være nødt til å komme til en skranke og bli «ekspedert» av en prest, eller en pastor, eller en kampanje-evangelist, for å få bønnesvar fra Gud eller for å bli en kristen?

Da svarer jeg rask: NEI PÅ INGEN MÅTE.

(BILDE: Egil Svartdahl, fra pinsebevegelsen, med årene kjent som TV-pastoren i Norge). Jeg er ganske sikker på at om man spør ham om han kan sørge for at du blir frelst og akseptert av Gud, så får du et tvert og unølende NEI! Svartdahl vil nok henvise deg til TROEN PÅ KRISTUS, i

hht. Ef. 2, 8.

Gud og Kristus har ikke for et sekund gitt noen slik ordning innen kristenheten, der man må melde seg opp innfor en av «Guds utvalgte mellommenn», pastor, evangelist, prest, forstander og liknende. De ordninger som finnes er menneskeskapte...oftest i god tro tør jeg påstå...men allikevel helt feil. Man formidler et totalt feil bilde av hva frelsen og nåden er. Skranker vitner heller om gjerninger, tvang, plikt og krav til å rydde opp selv.

I Paulus' lære er nådefrelsen framstilt som helt fri. Den gis den enkelte ved troens inntreden, når man først tror Kristus!

Man kan ikke be seg til frelse, eller bekjenne seg til frelse, – nei, i den tidshusholdningen vi nå har med fri gratis nåde uten noen forpliktende pakt med Gud, så TROR VI OSS TIL FRELSE. Ef. 2, 8 er helt klar på dette, og allerede sitert ovenfor. Læren i Rom. 10, 9-10 om bekjennelse og tro sammen, var bare gyldig da apostlene tilbød Israel Den nye Pakt i hht. Jer. 31, 31 (Se også Hebr. 8 og 9 kap.).

Den frie nådefrelse ble etablert gjennom Paulus først fire år senere (62 e. Kr.), ved skrivingen av Efeserbrevet og Kolosserne, der Gud nettopp hadde åpenbart for apostelen en hemmelighet, Kristi legeme, der jøde og hedning i troen stilte likt. Før dette, var det et gjerde mellom de to grupper. Se Ef. 2, 14-15. Dette ble åpenbart fordi Israel like før dette ble regnet frafallen fra Gud (se Apg. 28, 27 – de ville ikke omvende seg).

Glem det du kanskje har sett i møtekampanjer av forskjellig slag, der en ser mennesker i auditorier strømmer fram til podiet for å bli 'bedt for' av evangelisten...bedt for til frelse. Og man hører evangelisten lede an i det de selv ofte kaller for «frelsesbønnen» og får den søkende til å be etter seg med de samme ordene.

Vi finner ALDRI noe slikt i Bibelen, verken i GT eller NT.

Frelsesbønnen? Et rent menneskelig, og sikkert velment påfunn, men dessverre helt misvisende: Bønn frelser ikke, men troen. Troen på Jesus Kristus.

Er du en som søker til Kristus for du ønsker virkelig å bli frelst, altså å favne til deg det himmelske håp (som særlig avspeiles i Efeserbrevet/Kolosserbrevet) – så er du faktisk bibelsk frelst allerede her og nå idet du TROR KRISTUS.

Du trenger ikke komme deg på noe «vekkelsesmøte» og bli bedt for og lagt hendene på. Det finnes ingen mellommenn som kan overføre til deg noen frelse fra Gud.

Alt vi kan gjøre er å fortelle deg enten med muntlige ord, eller skrevne slik som her, hva frelsen er og hva den inneholder.

Så du er altså allerede frelst helt og fullt dersom du tror den Kristus som Paulus formidlet i sine menighetsbrev, Efeserne og Kolosserne. Paulus leverte oss en rekke formaninger i de nevnte brevene, og de bør vi selvsagt følge...det er livsregler som er sunne å holde seg til, og må ikke forveksles med Moses i ørkenen og dekalogen gitt på stentavler! Paulus lærer at Mose lov og bud er avskaffet hva gjelder menighetens tid, se Ef. 2, 14-15.

Vanndåp gjelder ikke i dag. Dette var bare en generell presterenselse for jødene, for Gud skulle ved Kristus bruke hele folket som et presteskap, ergo denne renselses-seremonien kalt dåp. Moses døpte (vannrenset seremonielt) Aaron og hans sønner ved Tabernakelet i ørkenen, før han fikk lov å komme inn for Guds ansikt. Hadde han ikke tatt dåp, ville han ha blitt drept av engelen for ulydighet. Slik som de ble som førte inn fremmed ild foran alteret. (3. Mos. 8, 6).

Heller ikke dåp med Hellig Ånden gjelder. Dette var for at Jesu apostler og deres troende skulle ha kraft til tegn innfor de øvrige jødene i nasjonen til å bringe dem inn i

messiastroen slik at nasjonen kunne omvende seg når de så og hørte disse tegn og mirakler. Heller ikke nattverd betyr noe, for dette var bare gitt de troende jøder til å minnes Jesu død, og også hans løfte om å komme tilbake til Israel. Bekjennelse (Skriftemål) – det være seg privat eller offentlig, var også bare noe som hørte den messianske jødedommen til. I vår tid er det ingen bekjennelsesplikt, bare TRO PÅ KRISTUS.

Det er ikke jeg, Jan Lilleby, som river ned skrankene – jeg bare forteller leserne at *Gud aldri har satt opp slike kunstige skranker og ordninger* i den tid som gjelder menigheten. Alt er bokstavelig talt fritt, og Jesus selv er din pastor og prest...han er Hode for sitt legeme, som er menigheten.